

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.134 van 8 april 2003
in de zaak A. 126.837/XII-3657.**

In zake : de VZW VLAAMS KOMITEE BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. Judo,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Keizerslaan 3

tegen :

1. het BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJKE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat D. Vermer,
kantoor houdende te 1050 Brussel,
Louizalaan 390, bus 12
2. de GEMEENSCHAPPELIJKE GEMEENSCHAPS-
COMMISSIE,
dat woonplaats kiest bij
advocaten M. Uyttendaele en Ph. Schaffner,
kantoor houdende te 1050 Brussel,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

verzoeker in tussenkomst :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaten M. Uyttendaele en Ph. Schaffner,
kantoor houdende te 1050 Brussel,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW Vlaams Komitee Brussel
op 16 september 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van “beide versies van de ‘circulaire betreffende het

taalhoffelijkheidsakkoord' gedateerd op 18 juli 2002 (inzake de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn) respectievelijk 19 juli 2002 (inzake de gemeentebesturen)";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur H. Colin;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. Judo, die verschijnt voor de verzoekster, van advocaat D. Vermer, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. Jacobowitz, die loco advocaten M. Uyttendaele en Ph. Schaffner verschijnt voor de tweede verwerende partij en de verzoeker in tussenkomst;

Gehoord het advies van auditeur H. Colin;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies;

Overwegende dat op 14 en 27 november 1996 in de schoot van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering een zogenaamd taalhoffelijkheidsakkoord wordt gesloten; dat eind 1997 de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie daarover een omzendbrief sturen

aan de Brusselse gemeenten, respectievelijk de Brusselse OCMW's en openbare ziekenhuizen, meer bepaald om hen op de hoogte te brengen van het standpunt dat de regering, respectievelijk het college, in het kader van de bevoegdheid als toezichthoudende overheid heeft ingenomen met betrekking tot de aanwerving van contractuelen in de plaatselijke besturen; dat onder meer wordt uiteengezet in welke gevallen contractueel personeel kan worden aangeworven zonder taalexamen; dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering op 31 augustus 2000 besluit het taalhoffelijkheidsakkoord voor twee jaar te verlengen; dat op 18 juli 2002 de leden van het Verenigd College bevoegd voor bijstand aan personen een "Circulaire betreffende het taalhoffelijkheidsakkoord" richten aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest; dat op 19 juli 2002 de voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering een gelijkkluidende omzendbrief aan de Brusselse gemeenten richt; dat in de omzendbrieven de "nieuwe bepalingen betreffende de toepassing van het taalhoffelijkheidsakkoord" aldus worden uitgelegd :

"Zo zullen vanaf 01/09/2002 de aanwervingscontracten gesloten worden voor een periode van twee jaar. De ambtenaren die aan het einde van deze periode nog niet geslaagd zijn voor de taalexamens kunnen hun contract toch voor een laatste periode van twee jaar verlengen op de dwingende voorwaarde dat ze kunnen aantonen dat ze actief een volledige taalopleiding hebben gevolgd, die door het Gewest of eventueel door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is erkend, om het attest van SELOR te behalen. Alle beslissingen betreffende aanwervingen die door de gemeenten of door de OCMW's worden genomen, moeten behoorlijk worden gemotiveerd en aan de Vice-Gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad worden bezorgd.

De ambtenaren die de voornoemde opleidingen niet hebben gevolgd en toch deelgenomen hebben aan de examens van SELOR, maar niet geslaagd zijn, kunnen eveneens hun contract verlengen, op voorwaarde dat ze 40% van de punten hebben behaald.

Als bij opeenvolgende vernieuwingen van deze contracten de termijn van 4 jaar overschreden wordt en de betrokkene intussen nog niet geslaagd is voor de vereiste taalexamens, schort de Vice-Gouverneur deze beslissing op in toepassing van het taalhoffelijkheidsakkoord. De bevoegde Ministers in de Regering moeten deze vernieuwing annuleren, behalve in zeer uitzonderlijke gevallen die behoorlijk worden gemotiveerd.

Deze verplichtingen moeten uitdrukkelijk in het aanwervingscontract van de geïnteresseerden worden vermeld, volgens de volgende formule : 'het personeelslid verbindt er zich toe een taalopleiding te volgen en het examen bij SELOR af te leggen'.

De ambtenaren waarvan het contract na 01/09/2002 verstrijkt, kunnen een nieuw contract krijgen overeenkomstig de bepalingen die hierboven werden beschreven”;

Overwegende dat de Belgische Staat vraagt in de debatten te mogen tussenkomen; dat hij ter adstructie van zijn belang doet gelden dat verzoekster een schending van de bevoegdheden van de federale staat aanvoert en dat deze dan ook moet kunnen tussenkomen “om zijn standpunt mede te delen met betrekking tot een beweerde schending van zijn bevoegdheden”;

Overwegende evenwel dat de Belgische Staat zich in zijn verzoek tot tussenkomst er toe beperkt eensdeels de ontvankelijkheid van de schorsing en anderdeels het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster te betwisten, om dan te besluiten: “Het heeft bijgevolg geen enkel belang om een verdediging te voeren over de middelen”; dat verzoeker in tussenkomst hiermee zichzelf het aangevoerde belang ontzegt; dat er reden is de vordering tot tussenkomst te verwerpen;

Overwegende dat verwerende partijen de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwisten;

Overwegende, aangaande een eerste exceptie met betrekking tot “het indienen van de ledenlijst van de eisende partij”, dat verzoekster aantoont te nuttigen tijde aan de betrokken vereiste te hebben voldaan; dat de betreffende exceptie grond mist;

Overwegende, aangaande een tweede exceptie met betrekking tot het beweerde gebrek aan samenhang tussen de twee bestreden omzendbrieven, dat de omzendbrieven allebei met de toepassing van hetzelfde taalhofelijkheidsakkoord van november 1996 verband houden; dat zij een totaal eensluidende inhoud hebben; dat verzoekster er volkomen identieke wettigheidsbezwaren tegen aanvoert; dat eerder dan dat de samenvoeging van de vorderingen tegen de omzendbrieven problematisch

lijkt, het tegendeel juist het geval zou zijn; dat vooralsnog niet wordt aangenomen dat de beide omzendbrieven niet tezamen het voorwerp van een annulatieberoep, en bijgevolg ook van een vordering tot schorsing, kunnen zijn;

Overwegende, aangaande een derde exceptie met betrekking tot de ontvankelijkheid *ratione materiae*, dat eerste verwerende partij doet gelden dat de omzendbrieven geen verordenend karakter, maar een louter interpretatief en indicatief karakter hebben, dat zij er louter toe strekken het taalhoffelijkheidsakkoord “in herinnering te brengen en toe te lichten naar de toekomst toe” en er toe beperkt zijn “de voorwaarden mee te delen waarvan [de] toezichhoudende overheid haar goedkeuring zal laten afhangen of die in acht moeten worden genomen om een schorsing en/of een vernietiging van de beslissing te voorkomen”, dat er geen sprake kan zijn van een bindende regeling voor de lokale besturen aangezien zij zonder enig probleem noch risico voor tussenkomst van de toezichhoudende overheid elke toepassing van het regularisatiesysteem van de omzendbrief kunnen weigeren en een volledig conforme toepassing van de taalwetgeving nooit in strijd kan zijn met de omzendbrieven;

Overwegende dat de omzendbrieven meer doen dan alleen maar het taalhoffelijkheidsakkoord “louter ter herinnering brengen”; dat zij de uitwerking ervan vanaf 1 september 2002 verlengen en naar eigen zeggen ter zake “nieuwe bepalingen” meedelen; dat het voorts niet opgaat het indicatief karakter van de omzendbrieven hierdoor bevestigd te zien dat zij zich er toe beperken mee te delen op welke voorwaarden de verwerende partijen zich van schorsing of vernietiging zullen onthouden; dat net daardoor de verwerende partijen aan de wet lijken toe te voegen; dat uit de bespreking van verzoeksters derde middel volgt dat de wet de verwerende partijen immers tot een optreden verplicht; dat het ten slotte op het eerste gezicht irrelevant is of de omzendbrieven al dan niet de plaatselijke besturen binden; dat in en met de omzendbrieven de verwerende partijen alleszins zichzelf lijken te hebben gebonden, in die zin -aldus de eigen woorden van de tweede verwerende partij- “dat zij ervan afzagen om hun administratieve voorgedij uit te oefenen als de ondergeschikte besturen over zouden gaan tot het in dienst nemen van contractueel personeel dat van

bij zijn indienstneming geen Nederlands zou kennen”; dat er in de huidige stand van de procedure grond is om de bestreden omzendbrieven voor vernietiging en schorsing vatbaar te achten;

Overwegende, aangaande een vierde exceptie met betrekking tot verzoeksters belang, dat tweede verwerende partij tegenwerpt dat verzoekster tot doel heeft het Vlaamse leven in Brussel te verzekeren, terwijl de vordering tot gevolg zal hebben “dat er in de openbare diensten van de administratie van de tegenpartijen een personeelstekort ontstaat” en “de burger geen bevredigende toegang meer krijgt tot de openbare diensten”, en dat verzoekster zonder wettelijk belang is aangezien de letterlijke toepassing van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou meebrengen dat de gelijke toegang van alle burgers tot de openbare dienstverlening zou verstoord worden;

Overwegende dat verzoekster, blijkens haar statuten, tot doel heeft om “te Brussel het Vlaamsch te vrijwaren en te bevorderen”, en niet om op te komen voor “een doeltreffende openbare dienst”; dat hieruit volgt dat de vordering met het statutair doel strookt aangezien haar inwilliging, volgens tweede verwerende partij zelf, meebrengt “dat de tegenpartijen niet langer meer een beroep zouden kunnen doen op contractueel personeel dat van bij de aanvang van zijn indiensttreding niet beschikt over kennis van de Nederlandse taal”; dat daar ook uit volgt dat het voor de beoordeling van de exceptie irrelevant is dat de omzendbrieven naar verluidt noodzakelijk zijn voor de continuïteit en de doeltreffendheid van de openbare dienstverlening aan alle burgers, inbegrepen de Brusselse Vlamingen;

Overwegende dat voor het overige verzoekster wettig belang wordt ontzegd omdat zij zich beweerdelijk niet met goed gevolg op het artikel 21 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou kunnen beroepen, wegens de mogelijke strijdigheid ervan met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat wat dat betreft de exceptie verkeerdelijk de ontvankelijkheid van de vordering verwacht met de grond van de zaak; dat de eventuele schending van de Grondwet door genoemd artikel 21 voor de beoordeling en de berechting van de

besproken exceptie zonder belang is; dat het antwoord op de vragen die tweede verwerende partij in dit verband aan het Arbitragehof gesteld wil zien dan ook niet ter zake doet; dat de vragen deswege onontvankelijk zijn; dat zij niet worden gesteld;

Overwegende dat ook de exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang verworpen wordt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste in voormeld artikel 17 bedoelde voorwaarde betreft, dat verzoekster in een tweede en derde middel de schending van artikel 21, §§ 2, 4, 5 en 6, en van artikel 58, eerste en tweede lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken aanvoert; dat zij in essentie toelicht dat de bestreden omzendbrieven artikel 21, §§ 2, 4, 5 en 6, miskennen door de gemeenten toe te staan om contractuele personeelsleden aan te werven die niet vooraf, via een onder toezicht van Selor georganiseerd taalexamen, blijk hebben gegeven van, naargelang het geval, de voldoende kennis van de tweede taal of een aan de aard van de functie aangepaste voldoende of elementaire kennis van de tweede taal, dat het administratief toezicht bedoeld in het artikel 58 een verplicht karakter heeft en de omzendbrieven dat verplicht karakter schenden door het mogelijk te maken “af te zien van schorsings- en vernietigingstoezicht, zelfs indien enige belanghebbende een verzoek in die zin aan de toezichthoudende overheid zou richten”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij de middelen onbesproken laat; dat de eerste verwerende partij in de nota repliceert dat de omzendingen alleen interpretatief en indicatief van aard zijn; dat deze zienswijze hoger reeds is verworpen;

Overwegende dat de in het middel aangevoerde voorschriften van het artikel 21 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken als volgt luiden :

“§ 2. Wanneer het voorgeschreven wordt, omvat het toelatingsexamen voor iedere kandidaat een schriftelijk of computergestuurd gedeelte over de elementaire kennis van de tweede taal.

Indien geen toelatingsexamen voorgeschreven wordt, moet de kandidaat, voor zijn benoeming, aan een schriftelijk of computergestuurd examen over dezelfde kennis onderworpen worden.

§ 4. Wordt afhankelijk gemaakt van het slagen voor een schriftelijk of computergestuurd examen over de voldoende kennis van de tweede taal, iedere benoeming of bevordering tot een ambt, waarvan de titularis, tegenover de overheid waaronder hij ressorteert, verantwoordelijk is voor het behoud van de eenheid in de rechtspraak of in het beheer van de dienst waarvan de hoge leiding hem is toevertrouwd.

§ 5. Onverminderd voorgaande bepalingen kan niemand benoemd of bevorderd worden tot een ambt of betrekking, waarvan de titularis omgang heeft met het publiek, indien hij er niet mondeling van laat blijken door een aanvullend examengedeelte of door een bijzonder examen, dat hij een aan de aard van de waar te nemen functie aangepaste voldoende of elementaire kennis bezit van de tweede taal.

§ 6. De hierboven bedoelde taalexamens of examengedeelten worden afgenomen onder het toezicht van de Vaste Wervingssecretaris”;

Overwegende dat de aangehaalde voorschriften de betreffende taalkennisvereisten aan het uitgeoefende ambt lijken te verbinden en bijgevolg ook de personeelsleden lijken te gelden die onder de contractuele regeling vallen; dat voorts op het eerste gezicht moet worden aangenomen dat de overheid een door haar gekozen sollicitant slechts regelmatig in dienst kan nemen indien de betrokkene alle voor de betrekking opgelegde bekwaamheidsvoorwaarden vervult; dat dan ook de bestreden omzendingen de geciteerde bepalingen lijken te schenden in zoverre zij doen kennen dat vanaf 1 september 2002 aanwervingscontracten voor twee jaar kunnen worden

gesloten met sollicitanten die niet aan de gestelde taalkennisvereisten voldoen en dat de contracten onder voorwaarden verlengd kunnen worden ofschoon de ambtenaren nog altijd niet geslaagd zijn voor de taalexamens; dat het tweede middel ernstig is;

Overwegende dat artikel 58, eerste en tweede lid, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt :

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie de handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State”;

Overwegende dat het tweede lid geenszins in een facultatieve bevoegdheid lijkt te voorzien, maar de toezichthoudende overheid er toe verplicht op verzoek van elke belanghebbende de handelingen te vernietigen die in strijd zijn met onder meer de in het tweede middel aangevoerde bepalingen van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken; dat het de verwerende partijen op het eerste gezicht dan ook niet vrij staat om, zoals zij in de bestreden omzendbrieven aangeven van plan te zijn, aan de uitoefening van die vernietigingsbevoegdheid te verzaken; dat deze abdicatie wederrechtelijk lijkt; dat het derde middel ernstig is;

Overwegende, wat de tweede in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde schorsingsvoorwaarde betreft, dat verzoekster onder meer uiteenzet :

“Krachtens artikel 5 ter van de Bijzondere Brusselwet van 12 januari 1989 kan tot de schorsing van een norm worden besloten in dien ernstige middelen de vernietiging van deze norm verantwoordt op grond van artikel 5 bis.

Genoemd artikel 5 bis verwoordt een stand-stillbeginsel ten aanzien van het tweetalige karakter van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en verbiedt iedere maatregel die afbreuk zou doen aan dit tweetalige karakter of aan de op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling (op 1 januari 2002) bestaande

waarborgen die de personen van de Nederlandse en Franse taalaanhoorigheid genieten in de gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Dat is nochtans net wat door de bestreden beslissing gebeurt.

Door een regel die bedoeld was uit te doen in 2002 te verlengen, wijzigt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering inderdaad de regels inzake het tweetalige karakter van de Hoofdstad in het nadeel van de Nederlandstaligen. Artikel 5 bis van de Bijzondere Brusselwet kan onmogelijk zo worden gelezen, dat het een vrijbrief zou betekenen voor het bestendigen van toestanden na 1 januari 2002, waar deze toestanden duidelijk waren bestemd om een beperkte werking in de tijd te kennen.

Daarenboven moet worden gewezen op het buitenspel zetten van de tweetalige werfreserve van het BGDA, dat in het tweede middel wordt besproken.

Het valt niet in redelijkheid te betwisten dat deze maatregel afbreuk doet aan het tweetalige karakter van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, zodat toepassing kan worden gemaakt van artikel 5 ter van de Bijzondere Brusselwet”;

Overwegende dat de verwerende partijen in de nota’s repliceren dat het artikel 5ter van de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen verzoekster er niet van ontslaat haar nadeel concreet aan te tonen, dat artikel 5bis van die wet niet wordt geschonden, dat er reden is om tot een belangenafweging over te gaan en dat de schorsing van de omzendbrieven een ernstiger nadeel zou berokkenen dan de niet-schorsing; dat zij er overigens op aandringen dat een uitspraak zou worden opgeschort totdat het Arbitragehof zich heeft uitgesproken over twee bij hem ingediende vorderingen tot vernietiging van artikel 10 van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, of dat minstens met betrekking tot meergenoemd artikel 5ter een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof zou worden gesteld;

Overwegende dat artikelen 5bis en 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, zoals ingevoegd door artikel 19, respectievelijk 20 van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, bepalen wat volgt :

“Art. 5bis. De ordonnanties, reglementen en administratieve handelingen mogen geen afbreuk doen aan het tweetalig karakter, noch aan de op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling bestaande waarborgen die de personen

van de Nederlandse en Franse taalaanhorigheid genieten in de gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Art. 5ter. Tot de schorsing van een norm of een handeling kan worden besloten door het Arbitragehof of de Raad van State indien ernstige middelen de vernietiging van de norm of de handeling rechtvaardigen op grond van artikel 5bis”;

Overwegende dat het aangehaalde artikel 5ter impliciet artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State lijkt te wijzigen wat de handelingen betreft die afbreuk doen aan het tweetalig karakter of de waarborgen waarvan sprake in het artikel 5bis; dat blijkens het hoger ernstig bevonden tweede en derde middel de bestreden omzendbrieven op het eerste gezicht dergelijke handelingen zijn;

Overwegende dat waar volgens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing alleen kan worden bevolen op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het reglement of de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, die voorwaarde in het geval van artikel 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 zonder meer vervalst; dat dit op het eerste gezicht aangeeft welk uitzonderlijk gewicht de bijzondere wetgever blijkbaar toekent aan een inbreuk op het tweetalig karakter van Brussel-Hoofdstad en aan de op 1 januari 2002 bestaande waarborgen voor de personen van die gemeenten, en begrepen lijkt te moeten worden als een uiting van het buitengemene belang dat hij hecht aan de handhaving van genoemd karakter en de waarborgen;

Overwegende dat onder meer in dit licht de Raad van State niet bijtreedt dat verzoeksters belang bij de gevraagde schorsing het dient af te leggen tegen de nadelige weerslag op de efficiëntie en de continuïteit van de dienstverlening die volgens de verwerende partijen het gevolg zou zijn van de schorsing van hun op het eerste gezicht onwettige omzendbrieven;

Overwegende dat aldus blijkt dat de voorwaarden voor een schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat verwerende partijen vragen een uitspraak niettemin uit te stellen totdat het Arbitragehof zal hebben beslist over twee aanhangig gemaakte verzoekschriften tot vernietiging van artikel 10 van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, waarbij in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen een artikel 16ter wordt ingevoegd; dat hier evenwel niet de toepassing van dat artikel aan de orde is, maar die van het artikel 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, ingevoegd door artikel 20 van de bijzondere wet van 13 juli 2001; dat er geen grond toe lijkt het arrest over de bedoelde verzoekschriften af te wachten;

Overwegende dat er wel reden is aan het Arbitragehof de vraag voor te leggen die eerste verwerende partij met betrekking tot het artikel 5ter van de bijzondere wet van 12 januari 1989 voorstelt; dat het echter ongepast voorkomt op het antwoord vooruit te lopen door verzoekster, ofschoon zij in het blijkbaar speciaal behartigenswaardig geval van dat artikel verkeert, toch reeds, weze het slechts in afwachting van dat antwoord, de bescherming en waarborg te onthouden waarin de bijzondere wetgever doelbewust heeft voorzien; dat het om die reden behoort de tenuitvoerlegging van de bestreden omzendbrieven voorlopig te schorsen totdat de Raad van State zich, na kennisname van het antwoord van het Arbitragehof op de hierna gestelde vraag, definitief over de vordering van verzoekster zal hebben uitgesproken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Belgische Staat in de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

Bevolen wordt de voorlopige schorsing van de tenuitvoerlegging enerzijds van de 18 juli 2002 gedateerde omzendbrief betreffende het taalhoffelijkheidsakkoord van de leden van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd voor bijstand aan personen en anderzijds van de 19 juli 2002 gedateerde omzendbrief betreffende het taalhoffelijkheidsakkoord van de voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering.

Artikel 3.

De debatten worden heropend.

Artikel 4.

Aan het Arbitragehof wordt de volgende vraag gesteld :

“Schendt artikel 19 [lees: 20] van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en gemeenschappen, dat een artikel 5ter heeft ingevoegd in de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, op grond waarvan tot de schorsing van een norm of van een handeling kan worden besloten door het Arbitragehof of door de Raad van State indien ernstige middelen de vernietiging van de norm of de handeling rechtvaardigen op grond van artikel 5bis, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat dit artikel de schorsing van die norm of handeling toelaat zonder dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden vastgesteld, terwijl ieder andere norm of handeling slechts kan worden geschorst nadat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd vastgesteld op grond van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat dit artikel een verschil van behandeling tot stand brengt, dat niet vatbaar is voor een redelijke en evenredige verantwoording, tussen, enerzijds, de overheden die normen en handelingen uitwerken ten aanzien waarvan een middel wordt ingeroepen dat de vernietiging van de norm of van de handeling rechtvaardigt op grond van artikel 5bis en, anderzijds, de overheden die elke andere norm of handeling uitwerken”.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van het verzoek van de Belgische Staat tot tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen te zijn laste.

Artikel 6.

Dit arrest zal in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de voorlopig geschorste omzendbrieven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht april 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.